ΕΤΟΣ Η'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 18 Δεκεμβρίου 1894 Ἀριθ. 378

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπό 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐκ τῶν δώρων τοῦ Νέου Ἔτους εὐχαριστήσις. — Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα). — Τὸ Ἰδανικὸν (ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρας Παππαδοπούλου).—Ἀπὸ Σικάγου εἰς Ἀθήνας (Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος.—Ἐπιστολαὶ πρὸς μητέρα (Ἐκ τῶν τῆς Louise d'Alg).—Συναυλίαι.—Ἀλληλογραφία. — Περιεχόμενα τοῦ Ἡμερολογίου μας.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

Η ΕΚ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Μὴ συνοφρυοῦσθε καὶ κινῆτε μεμψιμοίρως τὴν κεφαλήν. Μὴ προτάσσετε στερεοτύπως τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, καὶ μὴ θυσιάζετε τὰς ὡραιοτέρας τῆς ζωῆς στιγμὰς, τὰς εὐχαριστοτέρας τῶν ἀπολαύσεων εἰς μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς, εἰς οἰκονομίας κακῶς ἐννοουμένας, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ἴσως μικρὰ ὑλικὴ ὠφέλεια, ἐπὶ βλάβῃ μεγάλης ἠθικῆς ἀπολαύσεως.

Εἶναι ζήτημα ἄλυτον ἔτι, ἐὰν ὁ φιλοδωρῶν ἢ ὁ φιλοδωρούμενος αἰσθάνεται μείζονα εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ὁ φιλοδωρῶν εἶναι πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ ἢ πᾶν στενῶς συνδεδεμένον μετὰ τῆς οἰκογενείας πρόσωπον νομίζομεν ἀδιστάκτως ὅτι ἡ συναίσθησις τῆς εὐτυχίας, ἣν παρέχει, τῆς χαρᾶς, ἣν κάμνει νὰ αἰσθάνωνται οἱ ἄλλοι, τῆς ἡδονῆς ἧς εἶναι ὁ δημιουργός, εἶναι πολὺ ὑπεροχωτέρα τῆς μικρᾶς ὑλικῆς θυσίας εἰς ἣν ὑποβάλλεται, πολὺ μείζων καὶ αὐτῆς τῆς εὐχαριστήσεως, ἣν αἰσθάνεται ὁ φιλοδωρούμενος.

Ἴδετε τὸν μικρόκοσμον τῶν παιδίων, πόσην ἀληθῆ ἀπόλαυσιν καὶ χαρὰν αἰσθάνονται, διότι εἰς τὰ παίγνιά των προστίθεται εἰς καραγκιόζης, μία κούκλα, ἓν τόπι, ἢ ὅτι δήποτε ἄλλο. Ἴδετε τὸν οὐρανὸν ἀντανακλώμενον εἰς τὸ γελαστὸν ὄμμα των τὸν παράδεισον διαχυνόμενον εἰς τὴν ψυχήν των.

Ἴδετε τὴν νεάνιδα, ἥτις δὲν εἶναι οὔτε παιδίον, οὔτε γυνή, πόσην ἀκτινοβολίαν χαρᾶς καὶ εὐτυχίας περιέχει τὸ μειδίαμα, τὸ ὁποῖον συνοδεύει τὰς εὐχαριστίας της διὰ τὸ μικρὸν κομψοτέχνημα, ἢ τὸ νεανικὸν κόσμημα, ἢ τὸ ὡραῖον χρυσοδεδεμένον βιβλίον, ὅπερ τῇ προσφέρετε. Δὲν χαίρει ἴσως τόσον διὰ τὸ ἀποκτηθὲν, ὅσον διὰ τὸ αἴσθημα τὸ ἀβρόν, τὸ εὐγενές, τὸ τρυφερόν, τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσεν, ὑπηγόρευσε τὴν ἰδέαν τοῦ δώρου. Καὶ θὰ τὸ φυλάξῃ μετ' ἀγάπης, μετὰ στοργῆς καὶ θὰ καταλάβῃ θέσιν εἰς τὴν μικράν, τὴν ἁγνὴν ἱστορίαν τοῦ νεανικοῦ βίου της, τοῦ βίου τῶν σκέψεων καὶ ὀνειροπολήσεων της.

Ἴδετε τὸν νέον ἄνδρα, τὸν ἀγωνιζόμενον τῆς ζωῆς τὸν ἀγῶνα, τὸν δοκιμάζοντα τὰς πρώτας ἀπογοητεύσεις, τὰς πρώτας θλίψεις καὶ πικρίας τῶν διαψευσθεισῶν περὶ μέλλοντος ἐλπίδων του. Ἴδετε πόσην παιδικὴν χαρὰν αἰσθάνεται, πόσον συγκινεῖται, διότι δὲν ἐλησμονήθη κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, διότι μήτηρ ἢ ἀδελφή, ἢ σύζυγος, ἢ φίλη, ἢ συγγενὴς τῷ παρέσχον τὴν εὐχάριστον ἔκπληξιν φιλοδωρήματος, τὸ ὁποῖον ἐφιλοτέχνησαν χάριν του ἢ ἐξέλεξαν πρὸς εὐχαρίστησίν του.

Ἴδετε τὴν νέαν γυναῖκα, δι' ἣν ἡ ζωὴ δὲν ἔχει πλέον τόσα ρόδινα ὄνειρα, ἀλλ' οὔτε εἶναι σειρὰ συνεχὴς ἑορτῆς καὶ χαρᾶς, δι' ἣν ὁ βίος παρίσταται ὑπὸ τὴν ἀληθῆ, τὴν πραγματικήν του ὄψιν πόσον εὐχαρίστως ἀπολαμβάνει τὴν ἐλαχίστην πρὸς αὐτὴν φιλοφρόνησιν, τὴν προδίδουσαν συμπάθειαν, σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν. Αὕτη δὲν ἀποβλέπει ποτὲ εἰς τὸ δῶρον. Ἓν ἄνθος ἢ ἓν βιβλίον, ἓν κόσμημα, ἢ μία φωτογραφία ἀδιάφορον! Ἀρκεῖ ὅτι δὲν ἐλησμονήθη. Ἀρκεῖ ὅτι ἡ πάροδος τοῦ χρόνου δὲν ἴσχυσε νὰ τὴν διαγράψῃ ἀπὸ τὰς καρδίας ἐκείνων, οὓς ἀγαπᾷ καὶ μεθ' ὧν συνδέεται. Ἀρκεῖ, ὅτι ἡ σκληρὰ πραγματικότης, ἡ ὁποία τὴν κατέρριψεν ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ ἰδεώδους εἰς ἃ ἠρέσκετο νὰ ἐντρυφᾷ, δὲν τῇ ἀφῆρησε τὸ προνόμιον νὰ ἀπασχολῇ ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὅλους ἐκείνους μεθ' ὧν

συνδέεται εἴτε δι' οἰκογενιακῶν, εἴτε διὰ κοινωνικῶν δεσμῶν.

Διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὡρίμου ἡλικίας ἓν δῶρον οἷον δήποτε εἶναι θερμὴ ἀκτὶς ἡλίου εἰς χειμερινὴν ἡμέραν, εἶναι ἓν ἄνθος φυόμενον εἰς πετρώδη γῆν, μία γωνία αἰθρία εἰς οὐρανὸν ὁμιχλώδη. Εἶναι ἓν κοῦφον πτερύγισμα τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν στοργήν, πρὸς τὴν φιλίαν, πρὸς τὴν συμπάθειαν. Εἶναι ἀναζωογόνησις, ἀνανέωσις τῆς καρδίας, ἡ ὁποία ἐξέμαθε πλέον νὰ πάλλῃ δι' ὅ,τι ἄλλοτε ἀπετέλει τὴν εὐτυχίαν της.

Διὰ τὴν γραῖαν κόρην ἓν δῶρον εἶναι ἡ ζωή. Ζῇ καὶ αὐτὴ ἅπαξ τοὐλάχιστον τοῦ ἔτους διὰ τῆς ἀγάπης καὶ χαρᾶς καὶ συμπαθείας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐνθυμήθησαν ἐν τῇ μονώσει τῆς καρδίας της, ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς ψυχῆς της. Ζῇ καὶ αὐτὴ μὲ τοὺς παλμοὺς τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν ἡ στεῖρα εἰς αἰσθήματα χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως καὶ εὐτυχίας καρδία της αἰσθάνεται ἐξαιρετικῶς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, καθ' ἣν ἐγένετο ἀντικείμενον τῶν σκέψεων τῶν ἄλλων, καθ' ἣν εἰς τοὺς θησαυροὺς τῆς στοργῆς των ἤντλησαν καὶ δι'αὐτὴν μίαν ἀκτῖνα φωτός,ἓν μειδίαμα, μίαν ρανίδα ἀγάπης καὶ συμπαθείας. Εἶναι αἱ ὡραιότεραι σελίδες τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς της, αἱ σελίδες τῶν ἐξαιρετικῶν καὶ προνομιούχων αὐτῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους. Εἶναι αἱ μόναι στιγμαί, καθ' ἃς δὲν ἀποκλείεται τῶν ψυχικῶν ἀπολαύσεων τῆς μεγάλης αὐτῆς τοῦ κόσμου χαρᾶς, τῆς πανδήμου τῶν καρδιῶν πανηγύρεως. Διὰ τοῦτο εἰς τὸ βλέμμα της ἀντανακλᾷ ἐξαιρετικῶς σήμερον ὅλη ἡ ἐκλείψασα ἄγονος νεότης της, ὅλος ὁ αἰσθηματικὸς κατακλυσμὸς τῆς ὑπερεχειλιζούσης ψυχῆς της. Διὰ τὴν στοργήν, ἣν πρὸς ὅλους τοὺς ἰδικούς της καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἀξίους τῆς συμπαθείας της, ἄνευ ἀνταποδόσεως συνήθως αἰσθάνεται, σήμερον καὶ αὐτὴ ἀμείβεται, σήμερον καὶ αὐτὴ πληρόνεται μὲ ἄνθη ἀγάπης, μὲ δῶρα πολύτιμα, ἐν τῇ εὐτελείᾳ των, ἀφοῦ προδίδουν ἐνδιαφέρον, ἀπασχόλησιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας ἐκείνων, οἵτινες τὰ προσφέρουν.

Διὰ τὴν γραῖαν μάμμην ἢ τὸν γέροντα πάππον τὸ δῶρον τοῦ νέου ἔτους εἶναι τὸ θάλπος ἐπὶ τῆς χιονισμένης καρδιᾶς, εἶναι πνοὴ ζωῆς ἐπὶ τῆς νεκρᾶς φύσεως, εἶναι τὸ ὕστατον μειδίαμα, ἡ ὑστάτη τοῦ βίου θυσία. Εἶναι τὸ γλυκὺ νανούρισμα τοῦ βαθμηδὸν ἐπερχομένου ὕπνου τῶν αἰσθήσεων, εἶναι οἱ τελευταῖοι μετὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπαθείας δεσμοί, εἶναι ἡ ὑστάτη κοσμικὴ ἑορτὴ εἰς ἣν καὶ αὐτοὶ καλοῦνται μὲ τὰ ριγοῦντα μέλη καὶ τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον καὶ τὸ ἀργυροῦν τοῦ χρόνου διάδημα, καὶ ἣν ὑπὲρ πάντας λαμπρύνουν,αὐτοὶ οἱ περιβαλλόμενοι ἤδη ὑπὸ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἐπισημότητος τοῦ θανάτου.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ε'.

Ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἀπέθανε τὸν Ἰούλιον τοῦ 1879. Ἐγεννήθη τῷ 1824, εἰς τὴν Ἀγίαν Μαύραν, τὴν ἀρχαίαν Λευκάδα. Ἡ νῆσος αὕτη ὡς λέγει, ὁ γεωγράφος Béclus, εἶναι παράρτημα τῆς Στερεᾶς, ἀρ' ἧς χωρίζεται ὑπὸ ἀβαθοῦς πορθμοῦ, ἄλλοτε δὲ συνεδέετο διὰ γεφύρας. Ἀμφοτέρωθεν τοῦ στενοῦ οἱ κάτοικοι εἶναι οἱ αὐτοί. Οἱ Λευκάδιοι διά τε τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν εἶναι πολλῷ μᾶλλον Ρουμελιῶται ἢ Ἰόνιοι.

Γεννηθεὶς ἄντικρυ,καὶ οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὀρέων τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ὁ Βαλαωρίτης συνησθάνετο προσέτι ἑαυτὸν συνδεόμενον μετ' αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς του. Ἡ οἰκογένειά του διετήρησε τὴν μνήμην τῆς καταγωγῆς ταύτης, ὁ δὲ νεαρὸς Ἀριστοτέλης ὅτε μετέβη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον ἐνεγράφη ὡς Ἠπειρώτης. Ἡ Ἤπειρος μετὰ τῆς γείτονος αὐτῆς Θεσσαλίας ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν ποιητὴν ὡς θέμα ἐμπνεύσεως. Τὰ δημώδη ᾄσματα τῆς Πίνδου καὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὑπέθρεψαν τὴν φαντασίαν αὐτοῦ, ὁ ρυθμὸς καὶ ἡ γλῶσσα τῶν ᾀσμάτων τούτων ἐχρησίμευσαν αὐτῷ ὡς ὑπόδειγμα, ἐν δὲ ταῖς ποιήσεσιν αὐτοῦ ἔλαβε κατὰ προτίμησιν καὶ ὑπόθεσιν τὰς ἀνδραγαθίας τῶν ὑπὸ τῶν ᾀσμάτων τούτων ἐξυμνηθέντων ἡρώων.

Ὁ Βαλαωρίτης ἐνησμενίζετο εἰς τὴν ἐν τῷ ἰδιοκτήτῳ νησιδίῳ αὐτοῦ μονήρη διατριβήν του, ἔνθα μετεφέρετο διὰ τῆς φαντασίας του εἰς τοὺς ἐπικοὺς χρόνους, οἵτινες προηγήθησαν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν παλληκαρίων τῶν χρόνων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἔκλιναν τὸν αὐχένα ἐνώπιον τοῦ δυνάστου, διετήρησαν δ' ἀνεπάφους τὰς πολεμικὰς ἀρετὰς τῆς φυλῆς των δι' ὅλης τῆς μακρᾶς δουλείας. Ὁ Βαλαωρίτης συνωμίλει, συνεσκέπτετο οὕτως εἰπεῖν, μετὰ τῶν μεγάλων ἐκείνων σκιῶν, αἵτινες τῷ ὡμίλουν περὶ ἐλευθερίας.

Τὸ ἀθλητικὸν ἀνάστημα τοῦ Βαλαωρίτου, ἡ ἀρρενωπὸς αὐτοῦ μορφὴ καὶ ὁ ζωηρὸς χαρακτήρ, ἦσαν ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὰς ποιητικὰς τάσεις του. Ἦτο ὡς Ἀρματωλὸς τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ μέσῳ νέας γενεᾶς,μόνον παρηκολούθει μακρόθεν τὴν κίνησιν τῆς ἐποχῆς του· ὅτε ὅμως ἐπρόκειτο περὶ τῶν τυχῶν τῆς Ἑλλάδος, τότε κατέβαλλε πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὑψηλοῦ τούτου σκοποῦ ὅλην τὴν ζέσιν τῆς θερμῆς αὐτοῦ ψυχῆς.

Ἀπεβίωσε πρὶν ἴδῃ τὰ ὄνειρα αὐτοῦ πραγματοποιούμενα. Δὲν ἤθελεν ἀναδειχθῆ ὁ Τυρταῖος μόνον νέου ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ πολεμιστὴς ἡρωϊκὸς φέρων εἰς τὴν μάχην τήν τε λύραν καὶ τὸ ξίφος.

Ἀναμένων τὴν πρὸς τοῦτο περίστασιν, ἔζη μεμονωμένος. Κατὰ τὴν ἕνωσιν ὅμως τῆς Ἑπτανήσου συγκατετέθη νὰ ἐκλεχθῇ βουλευτής, καὶ παρέστη εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς ἐν Ἀθήναις Βουλῆς· ἀλλὰ ἐννοήσας,ὅτι αἱ κοινοβουλευτικαὶ συζητήσεις δὲν ἦσαν ἁρμόδιοι, ὅπως ἐμπνέωσιν αὐτόν, ἐπέστρεψε τάχιστα εἰς τὴν ποιητικὴν ἐρημίαν τοῦ νησιδίου αὐτοῦ.

Ὁ δημώδης ἐκεῖνος καὶ ἀρειμάνιος ἀοιδὸς εἶχε τὸ πνεῦμα καλλιεργημένον ἅμα καὶ λεπτορυές. Περατώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον, συνεπλήρωσεν αὐτὰς εἰς τὰς ἐν Παρισίοις σχολάς. Ἐντριβὴς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας, ὡς καὶ τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς ἰταλικῆς, ὑρίστατο μὲν τὴν ἐπιρροὴν τοῦ μεγαλειτέρου τῶν γάλλων συγχρόνων ποιητῶν, μὴ παύων ὅμως νὰ εἶναι ἕλλην ποιητής· διὸ δικαίως ἠξιώθη ὑπὸ τῆς πατρίδος του τοῦ τίτλου τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ.

Ἐν ἄρθρῳ δημοσιευθέντι ἐν τῇ «Ἑστίᾳ», ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Βαλαωρίτου, ὁ κ. Ροΐδης μνημονεύει ἐπιστολῆς τινος τοῦ ποιητοῦ,ἐν ᾗ οὗτος ὁμολογεῖ τὴν ἐπιρροήν,ἣν ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ἐξήσκησεν ἐπὶ τοῦ ὕφους αὐτοῦ. Καί, προσθέτει ὁ κ. Ροΐδης, θεωροῦμεν τὸν Βαλαωρίτην ὡς τὸν ἄριστον μαθητὴν τοῦ Βίκτωρος Οὐγγώ.

Ὁ κ. Ροΐδης κατακρίνει τὸν Βαλαωρίτην ἐπὶ ὑπερμέτρῳ γο-

νιμότητι. Ὁ ἔλεγχος οὗτος ἴσως εἶναι δίκαιος, ἀλλ' ὁπόσος ἐξ ἄλλου ἀληθὴς πλοῦτος, ὁπόση ἐκλεκτὴ ὕλη ἐν τῇ πληθώρᾳ ἐκείνῃ. Αἱ κρίσεις καὶ αἱ ἀναλύσεις τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Βαλαωρίτου ἐπικυροῦσιν ἔτι μᾶλλον τὴν κρίσιν τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, τῆς συγκαταλεξάσης αὐτὸν ἐν τοῖς ἀρίστοις αὐτῆς ποιηταῖς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Εὐφρασία Κετσέα**

ΙΔΑΝΙΚΟΝ

Α'.

Ἡ κ. Στεργιάδου εἶναι πολὺ σκεπτική, σχεδὸν ἀφῃρημένη. Καὶ ὅμως ὅλοι, ἀκόμη καὶ ἡ ἐξαδέλφη της Ἐλευθερία, ἡ ὁποία τὴν παρατηρεῖ μὲ ἔκπληξιν, ἐπείσθησαν ὅτι δὲν τὴν ταράττουν πλέον αἱ παρεκτροπαὶ τοῦ κ. Στεργιάδου. Ἔπαυσε πλέον νὰ ζηλεύῃ, νὰ πονῇ, νὰ κλαίῃ.

Ὑποδέχεται τώρα μὲ μειδίαμα τὰς ἀντιζήλους, τὰς ὁποίας οἱ κοινωνικοὶ τύποι ὠθοῦν εἰς τὰς αἰθούσας της καὶ κλείει τοὺς ὀφθαλμούς της ἀξιοπρεπέστατα, ὅτε ὁ κ. Στεργιάδης χαριτολογεῖ μαζύ των.

Βλέπει μὲ ἀδιαφορίαν τὸν σύζυγόν της νὰ διατάττῃ διὰ τὸν διάκοσμον ἄνθη πασχαλέας, ἐνῷ γνωρίζει ὅτι εἶναι ἡ προτίμησις τῆς κ. Σ. Τίποτε δὲν τὴν ταράττει πλέον, ὁ κ. Στεργιάδης τῆς εἶναι πολὺ εὐγνώμων καὶ τῆς δίδει ἀπεριόριστον πίστωσιν εἰς τὰ κοσμηματοπωλεῖα καὶ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα.

Καὶ ἐνῷ ἔγεινεν ἡ σύζυγος τῆς ἐποχῆς, τώρα νὰ εἶναι τόσον ἀφῃρημένη! ἡ ἐξαδέλφη Ἐλευθερία, τὸ σχολιάζει αὐτὸ ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Κλυταιμνήστραν. Φοβεῖται μήπως ἀναζέσῃ καμμίαν νέαν πληγήν.

— Ἄ σήμερα εἶσαι πολὺ χαριτωμένη Ἐλευθερούλα μου, λέγει ἡ κ.Στεργιάδου καὶ παρατηρεῖ τὴν κεφαλὴν τὴν ξανθόχρυσον τῆς Ἐλευθερίας· καὶ πολὺ χαρούμενη.

— Ξεύρεις τὴν αἰτίαν, ἄ . . . . ἂν τὴν ἤξευρες . . . .

— Ἡ πρωινὴ ἐπίσκεψίς σου θὰ ἔχῃ βέβαια τὴν ἱστορίαν της.

— Ἦλθα μιὰ νὰ σοῦ 'πῶ τόσα πολλὰ καὶ σὲ ηὗρα μὲ αὐτιὰ κλεισμένα καὶ χωρὶς διάθεσιν καὶ ἐγὼ ἐσιώπησα.

— Αἴ, λέγε.

— Ἄκουσε, ξεύρεις τὴν ἱστορίαν μου ;

— Ἐκεῖνο τὸ κρυφερὸ μυστικό σου ποῦ κατώρθωσες δηλ. ποῦ κατωρθώσατε, νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος.

— Θέλεις νὰ σοῦ τὰ 'πῶ ἐκτεταμένα ;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, διότι δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀκούω ὅλην τὴν ἡμέρα, μοῦ χρειάζονται αἱ ὧραί μου.

Ἡ Ἐλευθερία δροσερὰ ὡς τριαντάφυλλον, ἐσιώπησε.

— Λέγε, λοιπόν, ἀγαπημένη μικροῦλα, τί σκέπτεσαι ;

— Προσπαθῶ νὰ εὕρω τὸν συντομώτερο τρόπο διὰ νὰ μὴ σὲ κουράσω. Ἄλλοτε ὅμως, δὲν σὲ ἐκούραζεν ἡ πολυλογία μου.

— Μὰ κλαῖς μὲ τὰ σωστά σου. Εἶχες διάθεσιν νὰ κλάψῃς καὶ τώρα ξέσπασες μὲ αὐτὴν τὴν ἀφορμήν. Ἔλα ἀκόμη δὲν σοῦ πέρασε ; μὰ πταίω ἐγώ . . .

Ἡ κ. Στεργιάδου ἀρῆκε τὴν θέσιν της καὶ ἤρχισε νὰ θωπεύῃ καὶ νὰ καταφιλῇ τὴν Ἐλευθερίαν, ἐνῷ ἐκείνη ἔκλαιε μὲ λυγμούς. Ἡ εὐτυχία τὴν εἶχε κατασυντρίψει καὶ τώρα τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, τὴν ἀνεκούφιζον.

— Φίλησέ με δὰ καὶ σύ.

Ἡ Ἐλευθερία ἐμειδίασε μέσα εἰς τὰ δάκρυά της καὶ κατεφίλησε τὴν ἐξαδέλφην της.

— Λοιπὸν νὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ ; Ὁ Στέφανος ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου.

— Ἄχ ναί ἡ καϋμένη ἡ μαμὰ ἐξώδευσε ὅλην τὴν ρητορικήν της διὰ νὰ διαλύσῃ τὰ σύννεφα τοῦ δισταγμοῦ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα, καὶ ὁ πατέρας τὸν ὠνόμασε παιδί του. Ἄχ Κλυταιμνήστρα μου . . . μοῦ φαίνεται ἡ ζωὴ τόσον ὡραία. Ἄχ! δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα χαρὰ ἀπὸ τὴν εὐλογητὴν συνεννόησιν δύο καρδιῶν. Φαντάσου ν' ἀγαπᾷς δηλ. νὰ εὑρίσκῃς ὅτι ἡ ζωή σου ἕνα ἐξυπηρετεῖ ἅγιον εὐλογημένον σκοπόν, τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀγαπημένου. Νὰ θαυμάζῃς, νὰ ἐκτιμᾷς, νὰ λατρεύῃς ἕνα ἄνθρωπον καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ τόσῳ ὑπέροχος νὰ σ'ἀγαπᾷ δηλ. νὰ εἶναι ἰδικός σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει μεγαλειτέρα εὐτυχία. Ἄχ σ' ἐπίκρανα ! ἐλησμόνηπα ὅτι ἔχεις τόσα βάσανα....

— Εἶναι δάκρυα χαρᾶς, ἀγάπη μου. Ἡ Κλυταιμνήστρα δὲν ἔχει πλέον βάσανα· δὲν ζηλεύει πλέον· δὲν πονεῖ,δὲν ὑποφέρει, εἶναι εὐτυχής.

Ἡ Ἐλευθερία ἐσιώπησε καὶ ἔρριψε πλαγίαν ἀκτῖνα τοῦ γαλανοῦ βλέμματός της, ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας.

— Τί, καὶ σὺ ἤθελες αἰωνίως νὰ ὑποφέρω... καὶ σύ ;..

— Δὲν κατάλαβα καλά.

— Δὲν ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου πλέον· κατώρθωσα νὰ τὸν βλέπω μὲ ἀληθινὴν ἀδιαφορίαν, ὄχι μ' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπέβαλεν ἡ ἀξιοπρέπειά μου. Ἄ ! μ' ἐβοήθησε πολὺ διὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο, πολὺ μ' ἐβοήθησε.

— Ἄκουέ με, τὰ δάκρυα ποῦ ἔχυνες διὰ τὰς ἀπιστίας του ἦσαν ἀκόμη ἕνας δεσμὸς ἅγιος μεταξύ σας. Θὰ σοῦ ἐπανέλθῃ μίαν ἡμέραν καὶ πρέπει νὰ εὕρῃ τὴν καρδιά σου γεμάτην ἀπὸ ἀγάπην καὶ συγγνώμην.

— Αὐτὰ καὶ πάλιν αὐτά. Θὰ μοῦ ἐπανέλθῃ· καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐδηλητηρίασε καὶ ἐπίκρανε τὴν νεότητά μου, νομίζεις,ὅτι θὰ εὕρῃ συγγνώμην καὶ ἀγάπην ἀπὸ 'μένα ; Ποτέ ! !

— Μὴν τὸ λὲς αὐτὸ τὸ ποτὲ μὲ τόσην δύναμιν. Ἀγάπα τον ἀκόμη, ὅπως τὸν ἀγαποῦσες. Ἐγὼ φοβοῦμαι τὸ ἐκενὸν αὐτὸ τῆς καρδιᾶς σου.

Ἡ Κλυταιμνήστρα μὲ πρόσωπον φλογερόν, ἐπλησίασε πολὺ πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ εἶπε σιγά, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της.

— Δὲν ὑπάρχει κενόν· ἀγαπῶ.

Ἡ Ἐλευθερία ἐλησμόνησε τὴν εὐδαιμονίαν της, ἐλησμόνησε τὸν Στέφανόν της τὰ πάντα καὶ εἶπεν, ἀφοῦ ἔκαμε μίαν κίνησιν ἐκπλήξεως καὶ πόνου.

— Καὶ τὰ παιδιά σου. . .

— Αἴ, τὰ παιδιά μου δὲν παύουν νὰ ἦναι παιδιά μου.

— Ἄ, ξεύρω τὸν χαρακτῆρά σου, εἶσαι ἀνίκανος νὰ προδώσῃς τὸν σύζυγόν σου, ἐπανάλαβέ μού το ἀκόμα μιὰ φορά, ὅτι εἶσαι ἡ Κλυταιμνήστρα, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα.

— Ἡσύχασον, ὁ προδότης σύζυγος δὲν θὰ προδοθῇ.

— Μὰ καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι ἔγκλημα γιὰ σένα.

— Γιατὶ νὰ ἦναι ἔγκλημα ; Ἄφησέ με νὰ ὀνειροπολῶ, νὰ ἀγαπῶ,ὅπως ἀγαπῶ μὲ τὸν ἅγιον αὐτὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον δὲν θ' ἀφήσω νὰ μαντεύσῃ ἐκεῖνος. Εἶναι τὸ ἰδανικόν μου.

— Ἐγὼ τὸν γνωρίζω.

— Ὄχι θὰ τὸν γνωρίσῃς.

— Μήπως εἶναι ὁ νέος μουσικός, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν ἀπὸ

τὸ ᾠδεῖον τοῦ Μονάχου, ὅπου ἐσπούδαζε μὲ ἐπιχορήγησιν τῆς πενθερᾶς σου ;

— Ναί, ἐκεῖνος. Μοῦ φθάνει νὰ τὸν βλέπω καὶ νὰ τὸν ἀκούω. Τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπόν του σκιάζεται ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν, ἡ ὁποία ἐσκίαζε καὶ τὸ ἰδικόν μου πρόσωπον. Ἄχ, ὅταν τὸν πρωτοεῖδα μὲ τὴν παρθενικὴν σεμνότητά του καὶ τὸ μελαγχολικὸν μειδίαμά του μοῦ ἐφάνη, ὅτι τὸν ἐγνώριζα· ναὶ τὸν ἐγνώριζα ἀληθινά· τὸν ἔβλεπα μέσα εἰς τὴν ὁμίχλην τῶν ὀνείρων μου. Ἂν ἤξευρες πῶς τὸν ἀγαπῶ . . . Οὔτε οἱ ἄγγελοι δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐρυθριάσουν δι' ἕνα τοιοῦτον αἴσθημα.

— Βγάλε ἀπὸ τὴν καρδιά σου αὐτὸ τὸ ἔνοχον αἴσθημα.

— Μὰ ποῦ εὑρίσκεις τὴν ἐνοχήν ;

— Εἰς τὸ μέλλον.

— Εἰς τὸ μέλλον ;

— Ναί.

Ἐνῷ ἐλέγοντο αὐτά, εἰσῆλθεν ἡ γραία κυρία Στεργιάδου, γραία λευκή, καὶ ὀστεώδης, ἐνδεδυμένη κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὰς δύο ἐξαδέλφας, ἤρχισε νὰ κακολογῇ ὅσας ἐπεσκέφθη.

—«Γέρασε, καλέ, ἡ Ἀβραμίδου καὶ νὰ μὴ νοιώθῃ νὰ ψήσῃ γλυκό. Σὲ βεβαιῶ, μὲ μεγάλη βία τὸ ἔφαγα· Ἡ λωλή! Δὲν χαλνᾷ κανεὶς ἔτσι εὔκολα τὸ στομάχι ἑνὸς ἀνθρώπου, ποῦ ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Κατόπιν πέρασα ἀπὸ τῆς Εἰρηνούλάς μου καὶ ἔφαγα γλυκὸ καὶ τὴν εὐχήθηκα. Καὶ ὅμως ἡ Εἰρηνοῦλά μου εἶναι χθεσινὴ νοικοκυρὰ καὶ ἔχει μισὰ χρόνια τῆς Ἀβραμίδαινας. Ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ κ. Καλλίου, πρέπει νὰ ἀληθεύῃ πῶς ἀγαποῦσε τὸν Γεωργεντίδη· γιατὶ ὅτε δημοσιεύθησαν οἱ ἀρραβῶνές του, ἄρχισε νὰ χλωμαίνῃ καὶ εἶχε σήμερα κατακόκκινα μάτια.

— Ἔχει καταροή, παρετήρησεν ἡ Ἐλευθερία, ἐνῷ ἡ Κλυταιμνήστρα ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ κεντήματός της.

— Καταροή ! Τότε ἡ καταροὴ τὴν κύρε σὲ κατάλληλη περίστασι. Μὲ ἔμαθα ἕνα νέο ! ! μὰ ἐκείνη ἡ κ. Σωφρονίου ! ! Ξέρει τόσα φρέσκα νέα !

— Τί νέον ;

— Γιὰ τὴν Εὐσταθιάδου, ποῦ πῆγε στὴν Εὐρώπη, τάχα γιὰ τὸ πόδι της.

— Αἴ ναί, γιὰ τὸ πόδι της πῆγε...

— Τί ταιριάζει, ἀγάπη μου, μὴ γείνεσαι παιδί. Γιὰ πόδι καὶ ξεπόδι... ἦλθε μὲ τὸν ἄνδρα της εἰς διάστασιν καὶ σηκώθηκε καὶ ἔφυγε· μάλιστα ὁ κ. Σωφρονίου λέγει, (ὅτι ἤκουσεν, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν τὰ πιστεύει) πῶς δὲν ἐταξείδευσε μόνη...χά... χά... χά...

Εἴδετε τὴν κ. Βλασίου ; ἠρώτησεν ἡ Κλυταιμνήστρα, διὰ νὰ διακόψῃ τὸ θολὸν ρεῦμα.

— Ἐκείνη πρὸς τὸ παρόν, εἶνε ἀόρατος...

Ἡ Κλυταιμνήστρα ἐξῆλθε καὶ ἡ κ. Στεργιάδου ἐπλησίασε τὴν Ἐλευθερίαν καὶ εἶπε σιγά.

— Ἡ Κλυταιμνήστρα παιδί μου, δὲν ἔχει τὰ προτερήματά σου· ἐνῷ καθὼς ξεύρεις, δὲν ἔδωκε προῖκα, ἔχει τόσαις ἀπαιτήσεις καὶ φέρεται μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν, σὰν ἦταν νὰ πριγκηπέσσα. Καμμιὰ ἡμέρα νὰ ἔλθῃς ἀπὸ νωρίς, νὰ σοῦ πῶ τὰ ὅσα ὑποφέρω καὶ θ' ἀπορήσῃς διὰ τὴν ὑπομονήν μου.

Ἡ Ἐλευθερία ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, ἐνῷ τὸ πνεῦμά της ἦτο καρφωμένον εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τῆς ἐξαδέλφης της...

— Ἄ, ἔλεγε συμπεραίνουσα, πρέπει νὰ σβύσῃ αὐτὴ ἡ ἀνίερη φλόγα ἀπὸ τὰ στήθη της, χάνει τόσον ἐτῶν ὑπομονὴν καὶ θυσίαν. Δὲν πρέπει οὔτε ἡ διάνοιά της νὰ ἁμαρτάνῃ.

Ἀφῆκε τὴν γραίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Κλυταιμνήστρας νὰ τὴν παρακαλέσῃ, νὰ τὴν ἐξορκίσῃ, νὰ μὴν τὸν σκέπτεται πλέον τὸν μουσικόν.

— Ἄ, μὰ θαρρεῖς πῶς θὰ τὸν ἀφίσω νὰ τὸ μαντεύσῃ.

— Ἄχ δυστυχισμένη ! Ἂν ὑπάρχῃ κάτι τί ποῦ δὲν κρύπτεται, εἶνε ὁ ἔρως.

— Πταίω ποῦ σοῦ τὸ εἶπα. Ἂ τὸ καϋμένο τὸ ἰδανικόν μου, ποῦ νὰ τὰ φαντασθῇ αὐτὰ ὅλα ! !

— Μὴν τὸ παίρνεις 'στὰ ἀστεῖα· ἀκριβῶς ἁμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος, διότι δὲν λαμβάνει τὸν κόπον νὰ ρίψῃ μιὰ ματιὰ 'στὸ βάραθρον. Βλέπει τὸ ἀνθοστόλιστον μόνον μονοπάτι, τὸ ὁποῖον τόσον ὕπουλα τὸν ὁδηγεῖ.

— Μὰ μὲ τὰ σωστά σου μοῦ κάμνεις διδαχή ;

— Συχώρεσέ με, ἔμαθα νὰ σὲ θαυμάζω καὶ δὲν θέλω εἰς τὸ φωτεινὸν μαρτυρικὸν ἔνδυμά σου νὰ ὑπάρχῃ σκιά.

Ἡ Κλυταιμνήστρα ἐγέλασεν ἕνα γέλωτα νευρικὸν καὶ ἐθώπευσε τὴν ἐξαδέλφην της λέγουσα :

— Πίστεψες λοιπὸν αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα ; ἐστοιχημάτισα νὰ μὴ σὲ ἀφίσω νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς γιὰ τὸ Στέφανο καὶ τὸ κατώρθωσα· αὐτὸ ἦτο τὸ φοβερὸ δρᾶμα ὅλο.

Ἡ Ἐλευθερία δὲν ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἐσιώπησε. Ἦτο πολὺ νευρικὸς ὁ γέλως της καὶ πολὺ ἐσκίρτησεν, ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὸν Θεόδωρον Μαργαρίτην, τὸν μουσικόν.

Ἀλεξάνδρα Παππαδοπούλου

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

Εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τοῦ αἰωνίου φωτός, ἐκεῖ ὅπου ἡ αἴγλη τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ φωτὸς καταυγάζει τὰ πάντα, ὑπάρχουν ὡς εἰρωνεία τῆς φύσεως ἄνθρωποι ζῶντες εἰς αἰώνιον σκότος. Καὶ εἶναι πολὺ περισσότεροι τυφλοὶ ἐδῶ παρὰ εἰς οἱονδήποτε ἄλλο σημεῖον τοῦ κόσμου. Εἶναι ἴσως ἐκδίκησις τῆς φύσεως, ἧς τὴν δύναμιν ἐδῶ ἀψηφεῖ καὶ τοὺς νόμους καταπατεῖ καὶ ἐκμηδενίζει ἡ ἀνθρωπίνη μεγαλοφυΐα. Εἶναι ἡ ψηλαφητὴ ἐκδήλωσις τοῦ πείσματος τῆς μεγάλης αὐτῆς μητρός, ἥτις ὡς ὅλαι αἱ μητέρες ἔχει τὰ ἐγωϊστικὰ ἐλαττώματά της καὶ τὴν κακῶς ἐονουμένην φιλοτιμίαν της.

Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἡ ἀνθρωπίνη μεγαλοφυΐα λαμβάνει τὴν ἀντεκδίκησίν της καὶ ἐδῶ ἐξέρχεται ἀθλοφόρος καὶ νικήτρια.

Εἶναι πόλις μικρὰ σχεδὸν τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τῶν τυφλῶν τῆς Ἰνδιανοπόλεως. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία φιλοξενοῦνται εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα αὐτοῦ, πάντες ἴσοι ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ἀλλ' ἴσοι καὶ ἐν τῇ φιλοστόργῳ μερίμνῃ τῆς ἐπιστήμης καὶ φιλανθρωπίας. Τὰ πρόσωπά των δὲν φέρουν τὴν σφραγῖδα τῆς στενοχωρίας, ἣν ἡ τοῦ ὁρατοῦ κόσμου στέρησις προξενεῖ εἰς τὸν τυφλόν. Τὸ ἁπλανὲς βλέμμα των, τὸ ἀορίστως περιστρεφόμενον καὶ ὡσεὶ ἄλλους κόσμους ἐνοπτρίζον, δὲν ἀποπνέει τὴν θλῖψιν καὶ τὴν ὀδύνην, ἀλλ' ἓν εἶδος ψυχικῆς ἀνακουφίσεως, ἓν εἶδος ἐσωτερικῆς χαρᾶς, ἣν μόνον οἱ συνειθίζοντες νὰ βλέπουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς ἀντιλαμβάνονται.

Πῶς νομίζεις τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον τὸ πνεῦμά σου βλέπει καὶ ἡ ψυχή σου αἰσθάνεται ; ἐρωτᾷ μετὰ γλυκύτητος μεσῆλιξ διδάσκαλος νεαρωτάτην κόρην, τυφλὴν ἐκ γενετῆς. Ἐκείνη στρέφει τοὺς γαλανοὺς ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὡσεὶ ἔχουσα ἐν μικρογραφίᾳ τὴν εἰκόνα τοῦ κόσμου ὅλου, ἄρχεται περιγράφουσα τὸν οὐρανὸν μὲ τὰ χρυσίζοντα νέφη καὶ τὴν ποιητικωτάτην ἀνατολήν, τοὺς κήπους μὲ τὰ ἄνθη, ὧν τὰς ἀποχρώσεις τόσον τεχνικῶς ἀπεικονίζει.

Καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τὸ παριστᾷ στρογγύλον καὶ τὴν διαίρεσίν του τὴν ἐννοεῖ, ὡς βλέπει τὰς μεγάλας θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανούς, οἱ ὁποῖοι ὑψόνουν γιγάντεια κύματα καὶ χωρίζουν τὸν τόπον της τὴν μεγάλην Ἀμερικὴν ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον. Μετ' εὐκολίας δέ, ἣν θὰ ἐζηλεύομεν ὅλαι ἡμεῖς αἱ ἔχουσαι ὀφθαλμούς, ζωγραφίζει ἐπὶ τοῦ μαύρου πίνακος τὸ σχῆμα τῆς Ἀμερικῆς καὶ διαιρεῖ αὐτὴν εἰς τὰ διάφορα κράτη καὶ σημειοῖ τὰ ὄρη καὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμούς, ἐνῶ ἄλλη λαμβάνει τεμάχια ξύλων, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρέσκειαν ἀναμιγνύομεν, καὶ διὰ τῶν ὁποίων αὕτη, πάντοτε ψαύουσα συνθέτει ὁλόκληρον πίνακα τῆς Εὐρώπης.

Εἰς ἑτέραν τάξιν στοιχειοθετοῦνται βιβλία ὑπ' αὐτῶν τῶν τυφλῶν μαθητριῶν. Εἶναι αἱ τυπογράφοι αὐταί, αἱ ὁποῖαι μετὰ ταχύτητος θαυμασίας συλλέγουν καὶ ταξινομοῦν τὰ στοιχεῖα, ψιθυρίζουσαι μεταξὺ τῶν χειλέων των τὰς συνθετομένας λέξεις. Αὐταὶ περιβάλλονται ὑπὸ τοῦ γοήτρου τῆς ἐργασίας, ἥτις ἀναδεικνύει σεβαστὴν προσωπικότητα πάντα ἄνθρωπον, ἐξαρτῶντα ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ὕπαρξιν καὶ συντήρησίν του. Κάθηνται εὐθυτενεῖς πρὸ τῶν στοιχειοθετήρων των καὶ ἀποστηθίζουν τὸ κείμενον, τοῦ ὁποίου τὴν ὀρθογραφίαν ἀμέμπτως ἐνθυμοῦνται καὶ ἀψόγως ἐκτελοῦν.

Αἱ τάξεις διαδέχονται τὰς τάξεις καὶ αἱ τέχναι τὰς τέχνας. Παντοῦ ὁ αὐτὸς νόμος τῆς ἐργασίας, αἱ αὐταὶ συνθῆκαι τῆς ζωῆς. Μόνον αἱ φυσιογνωμίαι ποικίλλουν. Ἐδῶ ζωηρὰ μελαγχροινή, μὲ καλλονὴν γραφικωτάτην, μὲ ὀφθαλμοὺς, ὧν τὸ μέλλαν χρῶμα ἀνταποκρίνεται πιστῶς πρὸς τὸ μαῦρον σκότος τὸ ὁποῖον ἀντικατοπτρίζουν ἐν αὐτοῖς. Ἐκεῖ ξανθὴ μὲ κόμην ἐρυθρόχρυσον, ὡς πλουσίους θυσσάνους ἀραβοσίτων, ἐκτελεῖ ὡραῖον μουσικὸν τεμάχιον, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου της εἰκονίζεται ὅλη ἡ αἰσθηματικότης καὶ ἡ ζωὴ τῶν δέκα ὀκτὼ μόλις ἀνοίξεών της. Τῇ παρακλήσει μας ἀποφασίζει νὰ ψάλλῃ. Ἡ φωνή της γλυκεῖα, ἰσχυρά, εὔστροφος, περιπαθὴς ἐκχύνεται εἰς δροσερὸν χείμαρρον, εἰς κρυσταλλίνην κλίμακα τόνων, ἐνῷ οἱ λεπτοφυεῖς καὶ ρόδινοι δάκτυλοί της περιφέρονται ἐπὶ τῶν πλήκτρων ἀπαλά, θωπευτικά, μὲ τὸν ἔμφυτον ἐκεῖνον δισταγμὸν τοῦ τυφλοῦ, τοῦ ἐξαρτῶντος πᾶσαν ἀντίληψιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἐκ τῆς ἀφῆς, τοῦ βλέποντος, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῶν δακτύλων.

Εἶναι ἐκτάκτου μουσικῆς ἰδιοφυΐας ἡ κόρη αὕτη μὲ τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς της, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ἕτοιμοι νὰ κλαύσουν διὰ τὴν ἀδράνειαν, τὴν ἀδυναμίαν των εἰς τὸ νὰ ἐξωτερικεύσουν οἱανδήποτε τῆς ψυχῆς συγκίνησιν. Παίζει ἐκτὸς τοῦ κλειδοκυμβάλου βιολίον καὶ ἅρπαν καὶ ψάλλει ὡς ἀηδών. Καὶ εἶναι πλουσία, δῶρον καὶ τοῦτο τῆς τύχης, τὸ ὁποῖον τὴν κάμνει νὰ αἰσθάνεται περισσότερον τὴν ἀτέλειαν τῆς φύσεώς της, τὸ ὁποῖον τὴν κάμνει νὰ ὑποφέρῃ ἰσχυρότερον δι' ὅ,τι τῇ ἀρνεῖται ἡ ζωή.

Εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν ἐφήβων ἡ αὐτὴ εἰκών. Νεανίαι ὡραῖοι, ἀκμαῖοι, ὅλοι σφρῖγος καὶ ζωὴ βυθισμένοι εἰς τὸ αἰώνιον σκότος, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα νὰ ἀνατείλῃ καὶ δι' αὐτοὺς ἡμέρα μὲ φῶς καὶ ἥλιον, μὲ χρώματα καὶ ἀκτινοβολίας. Μόνον εἰς τὸν ἥλιον τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐπιστήμης ἀτενίζουν οἱ ἀπόκληροι οὗτοι τῆς τύχης, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ μητρυιὰ φύσις τόσον ἀμείλικτος καὶ ἀνιλεὴς εἶναι.

Εἶναι καταπληκτικὴ ἡ εὐκολία μεθ' ἧς ἀντιλαμβάνονται καὶ τηροῦν εἰς τὴν μνήμην των πᾶν ὅ,τι ἅπαξ διδαχθοῦν.

Τόσον ὀξεῖα εἶναι ἡ προσοχὴ καὶ ἡ ἀντίληψίς των, ὥστε διὰ τὰς ἀνωτέρας σπουδὰς δὲν ὑπάρχει σχεδὸν ἀνάγκη βιβλίων. Ὅ,τι ὁ καθηγητὴς ἅπαξ διδάξῃ γίνεται κτῆμα τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι τὰς ἰδίας γνώσεις μεταδίδουν εὐχαρίστως καὶ μετὰ μεθοδικῆς ἀκριβείας εἰς τοὺς, τυχόν, ἀσθενεστέρους των.

Συγκινητικώτατον ἰδίᾳ τὸ θέαμα τυφλοῦ ἐκ γενετῆς pastor, διδάσκοντος τὸ θρησκευτικὸν μάθημα, διδάσκοντος τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει εἰς τὸν θεὸν διὰ τὰ παντοειδῆ δῶρα τῆς ζωῆς, ἅτινα ἀφειδῶς ἐσκόρπισεν εἰς τὸν κόσμον. Ἡ πρὸς τοὺς ὁμοιοπαθεῖς του ἰδίᾳ τυφλοὺς ἀπευθυνομένη ἀποστροφὴ εἶναι ἀληθὲς ἀριστούργημα ἀπείρου μακροθυμίας, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης. Ἡμεῖς, λέγει, θὰ ἀπολαύσωμεν διπλασίαν τὴν χαρὰν τῆς Ἐδέμ, διότι ἡ ψυχή μας δὲν ἐκορέσθη ἐν τῇ ζωῇ ἐκ τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως, αἵτινες προσπίπτουν εἰς τὰς αἰσθήσεις τῶν λοιπῶν. Ὁ θεὸς μᾶς ἐπιβάλλει τὴν μικρὰν αὐτὴν δοκιμασίαν, ἀκριβῶς, διότι μᾶς τάττει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν προνομιούχων τῶν δυναμένων νὰ ἀφοσιωθοῦν εἰς αὐτόν, καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσουν καὶ ὅταν ἔτι δὲν ἀπολαμβάνουν ἐπὶ τῆς γῆς ὅλων τῶν χαρισμάτων καὶ τῶν δώρων του.

Ὅλοι ὅσοι τὸν ἤκουον ἐφαίνοντο συμμεριζόμενοι τὴν πεποίθησίν του καὶ σχεδὸν εὐτυχεῖς διὰ τὸ μαρτύριόν των, διὰ τὸν σταυρόν, ὃν κατεδικάσθησαν νὰ φέρουν ἰσοβίως μετὰ τόσης πραότητος καὶ ἀγγελικῆς καρτερίας. Καὶ ἔψαλλον ὕμνους λατρείας, καὶ ἐτόνιζον ᾄσματα χαρᾶς, ἐνῷ τὰ πρόσωπά των κατηυγάζοντο ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς πίστεως, τῆς μεγάλης ταύτης καὶ πανσθενοῦς παρηγόρου καὶ ἐνισχυτρίας τῶν δυστυχῶν.

Ἐξήλθομεν εἰς τὸν κῆπον, ὅπου τὰ μικρὰ τυφλὰ παιδάκια ἐγυμνάζοντο. Μὲ τὰς καθαρὰς καὶ ὡραίας ἐνδυμασίας των, μὲ τὰς ἀκινήτους καὶ προεξεχούσας κόγχας τῶν ὀφθαλμῶν των, μὲ τὴν ἔλλειψιν ἐκείνην τῆς ἐκφραστικῆς παιδικῆς ζωηρότητος, ἣν σκορπίζει εἰς τὸ πρόσωπον τῶν μικρῶν ἡ αἰσθητικὴ ἀντίληψις, ὡμοίαζον πρὸς πλαγγόνας ἡμιεμψύχους, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ μόνον δὲν εἶχον ἔτι ἐμψυχωθῆ, δὲν εἶχον ἀπολέσει τὸ ψυχρὸν καὶ παγερὸν τῆς χειροποιήτου ὕλης.

Αἱ μικραὶ χεῖρες ἀνήρχοντο καὶ κατήρχοντο μὲ ρυθμόν, οἱ μικροὶ πόδες ἐτίθεντο εἰς μεθοδικὴν κίνησιν, ἐνῷ τὰ μικρὰ στοματάκια συνῴδευον μὲ ᾄσματα τὰς ἀσκήσεις των, ἃς ἐπεσφράγιζαν παίγνια φρεβολιανὰ συγκινητικώτατα.

Καὶ ὅλων αὐτῶν ἡ ζωή, ἥτις εὑρίσκετο μόλις εἰς τὴν πρωΐαν της ἔτι, θέλει διαρρεύσει ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ μέγα αὐτὸ ἄσυλον, πάντοτε εἰς πυκνὸν καὶ ψηλαφητὸν σκότος, χωρὶς ἐλπίδα μειδιαμάτων καὶ χαρᾶς τῆς ζωῆς, χωρὶς τὰς θωπείας ἐκείνας τοῦ μητρικοῦ βλέμματος, ἐν ᾧ ἐγκατοπτρίζεται ὅλη ἡ ἄδολος καὶ ἁγνὴ τρυφερότης τῆς μητρικῆς ψυχῆς. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, ἠσθάνθημεν ἓν δάκρυ κυλιόμενον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, ἐνῷ ἀπεμακρυνόμεθα ἀποκομίζουσαι τὴν ἐντύπωσιν, ἣν αἰσθάνεταί τις μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν νεκροταφείου. Μήπως αἱ δυστυ-

χεῖς αὗται ὑπάρξεις δὲν εἶναι ὡς νεκροὶ διὰ τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον οὔτε εἶδον, οὔτε θὰ ἴδουν ποτέ. Μήπως δὲν ζοῦν διαρκῶς εἰς τὸ μαῦρον καὶ παγερὸν σκότος τοῦ τάφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀντὶ ἐπιτυμβίων ἡ φιλανθρωπία διασκορπίζει ἄνθη καὶ μῦρα, καθιστῶντα κουφοτέραν τὴν ἐν αὐτῷ διαμονήν!

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΜΗΤΕΡΑ

Β΄

Ἡ αὐστηρότης, ὡς ἐννοήσατε ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς πρώτης μου ἐπιστολῆς, δὲν ὑπῆρξε τὸ πρῶτον χαρακτηριστικὸν τῆς μητρὸς τῆς γνωρίμου Κυρίας περὶ ἧς σᾶς ἔγραφον. Δύνασθε λοιπὸν καὶ σεῖς ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμά της νὰ ἐκπαιδεύσητε ἐπίσης τὴν μικράν σας Ἑλένην.

Ἡ πρώτη αὕτη περίοδος τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ἀγωγῆς εἶναι ἡ πρώτη βάσις τῆς δευτέρας περιόδου, τουτέστιν τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐμφανίσεως αὐτῆς. Ἐὰν θέλετε ἂς ἀκολουθήσωμεν καὶ κατὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα τῆς μητρὸς ἐκείνης.

Ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν καλλονὴν τῆς θυγατρός της, ἥτις καλλονὴ ἦτο σχεδὸν ὁμοία μ' ἐκείνην, ἣν πᾶσαι αἱ νεάνιδες ἔχουν εἰς τὴν εὐτυχῆ αὐτὴν ἡλικίαν. Ἐφημίζετο δια τὸ χάριεν τῶν τρόπων, μεθ' ὧν ἐποιεῖτο τὰς τιμὰς τοῦ οἴκου των παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρός της.

Θὰ μὲ εἴπητε ἴσως, ὅτι ἀπελάμβανεν ὅλα τ'ἀγαθὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅσα δίδει ὁ πλοῦτος. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι τῇ ἤξιζεν. Ἀπὸ τῆς ὀγδόης μέχρι τῆς μεσημβρίας ἵστατο πρὸ τῆς πινακίδος τῆς ζωγραφικῆς· ἀφοῦ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν ξένων γλωσσῶν, ἀφοῦ ἐπεδιόρθωνε μόνη τοὺς πίλους καὶ τὰ ἐνδύματά της, διέταττε τὰ τῆς οἰκίας καὶ τὰς ἐργασίας τῶν ὑπηρετῶν, ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τῆς μητρός της. Δύο ἢ τρεῖς ἑσπέραι καθ' ἑβδομάδα ἦσαν ὡρισμέναι διὰ τὰς ὑποδοχάς.

Ἐκτὸς τούτου ἡ μήτηρ της τῇ ἐδίδαξε κάτι ἄλλο τὸ ὁποῖον οὔτε ὑποπτεύεσθε κἄν. Νὰ ἀρκῆται εἰς τὰ ὀλίγα. Ἀφοῦ εἶχεν ὅ,τι ἐπεθύμει; θὰ μ' ἐρωτήσητε. Καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Δύναταί τις νὰ ἔχῃ πάντοτε ὅ,τι ἐπιθυμεῖ; Ἡ πολυτέλεια εἶναι ὡς ἡ γάγγραινα, δὲν σταματᾷ· καὶ δι' αὐτὴν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπακριβῶς ἡ ἀρχαία παροιμία: «Ἡ ὄρεξις ἄρχεται ἐρ' ὅσον τρώγει τις». Θὰ μ' ἀπευθύνετε βεβαίως καὶ ἄλλην ἐρώτησιν; Ἡ θυγάτηρ μου ἡ Ἑλένη μου ἡ ὁποία δὲν ἔχει τόσον πλοῦτον δὲν θ' ἀπολαύσῃ λοιπὸν τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν καὶ δὲν θὰ φανῇ εἰς τὸν κόσμον;

Θὰ σᾶς εἴπω καὶ ἐγὼ τότε εἰς ἀπάντησιν, ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τοῦτο. Ἐὰν ἡ Ἑλένη σας γίνῃ μία ἐξαίρετος μουσουργός, μία ἔξοχος κυμβαλίστρια, μία δικκεκριμένη συγγραφεὺς δὲν θ' ἀπέκτα φήμην, ἥτις θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἴση τῷ πλούτῳ; Ταῦτα βεβαίως ἔχουν ἀνάγκην ἰδιαιτέρου ταλάντου ἢ εὐφυΐας, ἀλλὰ μήπως ἡ θυγάτηρ σας δὲν ἔχει εὐφυΐαν, ἢ ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ ἐργασθῇ κάμετέ την σεῖς νὰ ἐργασθῇ, ἀντὶ νὰ παραπονῆσθε, ἐνώπιόν της διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ πλούτου. Κάμετέ την νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας της δύναται ν' ἀποκτήσῃ τοιοῦτον, ἢ καὶ τοῦτον ἂν δὲν ἐπιτύχῃ, θὰ μένῃ εἰς τὸ μέλλον εὐχαριστημένη, ὅταν ἀρκῆται εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ τύχη τῇ ὥρισε. Φροντίζετε ν' ἀνοίγετε τὴν θύραν τῶν ἀρετῶν καὶ προτερημάτων της, καὶ νὰ κλείητε τὰς θύρας τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῆς.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Συναυλία τοῦ Ὠδείου. Ὡραιότατα καὶ μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας διεξήχθη χθὲς ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὠδείου δοθεῖσα παρὰ τῆς διακεκριμένης καλλιτέχνιδος κ. Σοφίας Τσίλλερ συναυλία ὑπὲρ τοῦ Ὠδείου.

Τὸ πρόγραμμα πλουσιώτατον καὶ ποικίλον ἐξετελέσθη μετὰ θαυμαστῆς τέχνης. Εἰς τὴν Ouverture «Tannhäuser», ἡ κ. Τσίλλερ ἀπέδωκεν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς μουσικῆς ἐμπνεύσεώς της καθὼς καὶ τὴν τρυφερότητα καὶ χάριν.

Ὁ κ. Ι. Μίρς, ὁ νέος καθηγητὴς καὶ ἔφορος τοῦ Ὠδείου ἐνεθουσίασε τὸ κοινὸν διὰ τῶν ὡραίων ἐπὶ τετραχόρδου ἐκτελέσεων, ἐν οἷς συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς πρωταγωνιστρίας κ. Τσίλλερ. ἐνῷ παρατεταμένα χειροκροτήματα ἐπεσφράγισαν τὰς ἐκτελέσεις το νεαροῦ καὶ πολλὰ ὑποσχομένου κ. Ὄθωνος Τσίλλερ.

Ἐν γένει ἡ ἀπὸ τοῦ Ὠδείου ἐντύπωσις ἀνακαινισθέντος καὶ καλλιτεχνικώτερον διασκευασθέντος ὑπῆρξεν ὑπέρ ποτε ἄλλοτε εὐαρεστοτέρα. Ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ κ. Νάζος δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἐντελῆ ἀνακαίνισιν τῆς ἐν τῷ Ὠδείῳ τελουμένης ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς ἀτελείας τοῦ κτιρίου ἠδυνήθη νὰ συμπληρώσῃ ὅπως τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ ἀνταποκρίνεται πως εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἐν αὐτῷ τελουμένης ἐργασίας.

Μουσικὴ ἑσπερὶς δος Ἐρασμίας Καλλισπέρη. Αὔριον Δευτέραν 19 Δεκεμβρίου, ἡ δεσποινὶς Ἐρασμία Καλλισπέρη δίδει ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ ὡραίαν μουσικὴν ἑσπερίδα. Τὸ πρόγραμμά της πλουσιώτατον εἰς ἐκλεκτὰ τεμάχια τοῦ Beethoven, Schubert, Chopin, Leschetizky, καὶ Poderewsky, προμηνύει ἔκτακτον ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἑσπερίδα ταύτην, ἣν μόνη ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους θὰ διεξαγάγῃ ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις. Αἱ Ἀθῆναι ὅλα μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀνυπομονησίας ἀναμένουν τὴν Δευτέραν, ἵνα χειροκροτήσουν καὶ ἐπευφημήσουν τὴν συμπαθῆ Ἀθηναίαν κόρην.

Συναυλία Ὁμίλου Φιλομούσων. Ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχὴς προμηνύεται καὶ ἀπόψε ἡ συναυλία τῶν Φιλομούσων. Κατέστη πλέον τὸ πευκτήριον ὅλων τῶν ἀνεπτυγμένων κοινωνικῶν τάξεων, αἵτινες διέρχονται ἐδῶ ὥρας πολὺ εὐχαρίστους, σχεδὸν ὡς ἐν οἰκογενειακῇ συναναστροφῇ μὲ μουσικὴν ἀπόλαυσιν ἀπαράμιλλον.

Τὸ πρόγραμμα καὶ πάλιν πλουσιώτατον εἰς ἐκτελέσεις τῆς μοναδικῆς καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν ὀρχήστρας καὶ εἰς ᾄσματα ἀδόμενα μετὰ τόσης ἐπαγωγοῦ τέχνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Σ. Λ. *Κων]πολιν.* Ἐλήφθησαν ἀμφότερα καὶ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ Ἡμερολόγιον.—Καν Ε. Κρ. *Σπάρτην.* 20 Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Μ. Β. *Γενεύην.* Δημοσιεύεται προσεχῶς.—Καν Π.Ζ. *Τραπεζοῦντα.* Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀποστέλλονται.—Καν Εὐ. Κ. Σ. *Βουκουρέστιον.* Συνδρομὴ 93 καὶ 94 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Γ. Ν. Δ. *Ταϊγάνιον.* Συνδρομὴ καὶ ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Κον Α. Μ. Σ. Barrage. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Δα Τ. Κ. *Μεσολόγγιον.* Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται σήμερον. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.- Καν Εἰ. Μ. *Ἀθήναις.* Τὰς περὶ δώρων ἰδέας μας βλέπετε εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τῆς σήμερον. Δὲν σᾶς ὑποδεικνύομεν τί εἴδους δῶρα, διότι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θέσεως, τῶν ὀρέξεων, τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πρὸς ὃν τὰ προσφέρομεν.—Δα Κ. Κ. *Μεσολόγγιον.* Νέα συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται σήμερον. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Ἀδελφὰς Π. *Τρίγλιαν.* Οὐδέποτε ὁ κ. μᾶς ἔγραψέ τι περὶ ἡμῶν, ἀλλ' οὔτε εὑρίσκεσθε εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητριῶν μας. Ἴσως αὐτὸς προμηθεύεται φύλλα καὶ σᾶς τὰ ἀποστέλλει.— Κον Ν. Δ. Ν. *Βῶλον.* Σήμερον ἀποστέλλονται πλέον τῶν ἐννέα ὑμετέρων καὶ ἕτερα 20, περὶ ὧν σᾶς γράφομεν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Ἀν. Ε. Γ. *Ἀργοστόλιον.* Δρ. 14 μετ' ἐπιστολῆς σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Καν Ε. Μ. *Μασσαλίαν.* Εὐχαρίστως σᾶς στέλλομεν ὅλους τοὺς τόμους τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», χρυσοδεμένους, καὶ σᾶς εὐγνωμονοῦμεν διότι

τοὺς κρίνετε ὡς τὸ ὡραιότερον δῶρον, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ προσφέρῃ τις πρὸς κυρίαν.—Καν Ε. Μ. *Ἀθήνας.* Βεβαίως εἰς τὰ δένδρα τῶν Χριστουγέννων προσκαλοῦνται παιδιά, ἀφοῦ ἀκριβῶς διὰ τὰ παιδιὰ καὶ ὄχι διὰ τοὺς μεγάλους γίνονται αἱ ἑορταὶ αὗται. — Καν Εὐ. Λ. Σκλ. *Κεφαλληνίαν.* Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαί σας εἴς τε τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», τὴν «Οἰκιακὴν» καὶ τὸ Ἡμερολόγιον.—Καν Κ. Μ. *Λιβόρνον.* 20 ἡμερολόγια ἀποστέλλονται. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ὅ,τι τὸ μαγειρικὸν συνταγολόγιον τοῦ Ἡμερολογίου ἐλκύει, τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον, ἀλλὰ καὶ ἔνδειξις, ὅτι αἱ περισσότεραι ἐκ τῶν γυναικῶν μας φροντίζουν περισσότερον διὰ τὴν καλοπέρασιν τοῦ σώματος, παρὰ διὰ τὴν τοῦ πνεύματος. —Καν Κ. Χ. Λ. *Ζαγοράν,* καὶ Φ. Κ. Γ. *Πύργον.* Συνδρομαί σας εἴς τε τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» καὶ τὸ Ἡμερολόγιον ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κας Ἀνδρ. Στ. Ἄρταν, Ζ. Χ. Ο. *Λεβαδείαν,* Β. Σ. Α. *Πειραιᾶ,* Σ. Γ. Α. *Τρίκκαλα,* Μ. Δ. *Σίφνον.* Ἀντίτιμον Ἡμερολογίων ἐλήφθη. Ἀποστέλλονται. Παρακαλοῦνται αἱ ἐπιστρέφουσαι τὰς ἀγγελίας τοῦ Ἡμερολογίου νὰ συναποστέλλωσι καὶ τὸ ἀντίτιμον, διότι διὰ τόσον μικρὸν ποσὸν δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τηρῶμεν λ/σμούς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1895

Πρακτικὸν μέρος

Ἰανουάριος. Μὲ ὁδηγίας διὰ γεωργούς, δι' ἀνθοκόμους καὶ κτηνοτρόφους. Μὲ δέκα πέντε menus καὶ 45 συνταγὰς μαγειρικῆς. Περὶ Διεφθερίτιδος, περὶ παιδικῶν δωματίων, περὶ συνομιλίας ἐν συναναστροφαῖς, περὶ τοῦ πῶς βραδύνει τις νὰ γηράσῃ, περὶ ὑγιεινῆς διατροφῆς τῶν μικρῶν, περὶ θεάτρων καὶ συναυλιῶν.

Φεβρουάριος μὲ τὰς αὐτὰς ὁδηγίας τοῦ Ἰανουαρίου, ἰσάριθμα menus καὶ συνταγάς. Περὶ μελαγχολίας καὶ ἀθυμίας. Περὶ τῶν σχέσεών μας μετὰ τῶν μικρῶν. Διασκεδαστικὰ παίγνια. Προβλήματα καὶ ἐρωτήσεις. Περὶ πενθίμων καθηκόντων.

Μάρτιος μὲ τὰς ὁδηγίας τῶν ἄνω, μὲ ἴσα menus καὶ συνταγάς. Μὲ αἰνίγματα. Μὲ μελέτας περὶ χρήσεως ἐπισκεπτηρίων καὶ χαιρετισμῶν.

Ἀπρίλιος. Μὲ τὰς ὁδηγίας τῶν ἄνω. Μὲ ἴσα menus καὶ συνταγάς. Μὲ ὡραίας μελέτας, περὶ τοῦ πῶς οἱ ἄσχημοι γίνονται εὔμορφοι, περὶ τῆς συνηθείας τοῦ χειροφιλήματος, περὶ τῆς ἐνδυμασίας μας, περὶ τῆς φωνῆς μας, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ νὰ ὑποφέρωμεν τοὺς δυστρόπους ἄνδρας καὶ μὲ συμβουλὰς τῆς Georges Jand πρὸς τὸν υἱόν της.

Μάϊος. Μὲ τὰς ὁδηγίας τῶν ἄνω. Μὲ ἴσα menus καὶ συνταγάς, μὲ μελέτην περὶ ὑγιεινῆς καὶ καλλονῆς τῆς γυναικός.

Ἰούνιος. Ὡς οἱ ἄνω ὡς πρὸς τὰς ὁδηγίας, τὰ menus καὶ τὰς συνταγάς. Μὲ μελέτας περὶ ἀγρυπνιῶν τῶν κυριῶν, καὶ περὶ σωματικῶν ἀσκήσεων.

Οἱ λοιποὶ μῆνες μὲ τὰς ὁδηγίας τῶν ἄνω, μὲ ἀνάλογα menus καὶ μὲ μελέτας περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ βράζεται τὸ κρέας, περὶ Μέλιτος καὶ περὶ τῆς θεραπευτικῆς δυνάμεως τοῦ ἡλίου.

Φιλολογικὸν μέρος

Ἡ πρώτη προσκυνήτρια τοῦ Χριστοῦ.—Ἡ μαγικὴ δύναμις τῆς προικός.—Ὕμνος εἰς τὴν Εὐαγγελίστριαν.—Ὁ Λέων Τολστόη καὶ ὁ καθ' κάστην βίος του.—Τὸ αἴνιγμα.—Δὲν θὰ σὲ λησμονήσω.—Μόζαρτ.—Τὰ πρῶτα μου φιλολογικὰ δοκίμια.—Τῇ Ἄννῃ Ναρλῇ (ποίημα κ. Σαπφοῦς Λεοντιάδος).—Παρὰ τῷ κ. Harrisson, τέως Προέδρῳ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.—Ὁ χρυσὸς καὶ ὁ Ἔρως.—Ἐγὼ διαβάζω Γαλλικά.—Μόσχω Τζαβέλλα.—Αἱ φωναὶ τῶν μικρῶν.—Εἰς μισάνθρωπος.—Ἐλισάβετ Καστρισίου.—Ἐντυπώσεις ἐξ Ἀμερικῆς.—Ἀπὸ Ἰνδιανουπόλεως εἰς Νιαγάραν. Ὁ Νιαγάρας. Ἡ ἐκ τοῦ ποταμοῦ θέα.—Τὸ διήγημα τοῦ ὁδηγοῦ.—Ἐκ τῶν τοῦ Λογκφέλω.—Τὸ φῶς τῶν ἀστέρων.—Τὰ ἔργα τῶν διδασκάλων.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

— Ὁ πατήρ σου σὲ κατηράσθη, καὶ δὲν θέλει νὰ ἐμφανισθῇς ἐνώπιόν του. Δὲν θὰ εἰσέλθῃς, διότι τὸ καθῆκόν μου εἶνε νὰ τὸν προφυλάξω ἀπὸ σύγχυσιν, ἡ ὁποία δύναται νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Τὸ ἰδικόν μου ἀφ' ἑτέρου εἶνε νὰ μεταβῶ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης του καὶ θὰ μεταβῶ... εἶνε τοῦτο δικαίωμά μου!

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ Φράγκα ὥθησε μετ' ἀρκετῆς σφοδρότητος τὴν Ζουανέταν, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ἰσχυροτέρα αὐτῆς, καὶ κάμνουσα θέσιν μεταξὺ τῆς κομήσσης καὶ τῆς ἀνοικτῆς θύρας.

— Εἰσέλθετε, νονά, εἶπεν τῇ κυρίᾳ Γιακῶδσεν, ἡ ὁποία ἀνέμενεν ὄπισθεν τῆς νεάνιδος κάτωχρος, καὶ κατέβαλε πᾶσαν τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της, ἵνα συγκρατηθῇ διὰ νὰ μὴ χυθῇ ἐπὶ ἐκείνης, ἡ ὁποία τῇ εἶχε φονεύσει τὸν υἱόν της, καὶ τὴν ἀνίξει.

Ἡ Βαρώνη διῆλθε σιωπηλὴ καὶ ἤρεμος κατὰ τὸ φαινόμενον, τὸ βλέμμα ὅμως τὸ ὁποῖον ἔρριψεν ἐπὶ τῆς Ζουανέτας ἔκαμε ταύτην νὰ ἀνατριχιάσῃ ἀκουσίως.

— Ὦ! ὤ! εἶπε καθ' ἑαυτήν, τί νὰ ἔμαθεν ἆρά γε πάλιν αὐτὴ σχετικὸν πρὸς ἐμέ;.. Δὲν μὲ ἠγάπα ἤδη πολὺ ἄλλοτε... Ἀλλὰ τὸ βλέμμά της αὐτὸ σημαίνει τι πολὺ σοβαρόν...

Νομίζω, ὅτι ἔρθασεν ἡ ὥρα καθ' ἣν ὀφείλω νὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατά.

* * *

Ἐντὸς τῆς μεγάλης κλίνης του, τῆς ἐκ μαύρης δρυὸς καὶ μὲ παραπετάσματα βελοῦδινα ἐρ' ὧν ἦσαν πολυτελῶς κεντημένα τὰ οἰκόσημά του, ὁ Χριστιανὸς δὲ Ροσεβὲλ ἐτελείωσε τὸν ἐλεεινὸν βίον του. Θὰ ἦτο τάχα δυνατόν, ὅπως τὸ εἶχεν ἐλπίσει ἡ Παυλίνα, νὰ ἀνατείλῃ λάμψις μετανοίας καὶ νοημοσύνης κατὰ τὴν τελευταίαν του ὥραν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἐγκλημάτων των;.. Δὲν ἦτο συγχωρημένον σχεδὸν νὰ ἐλπίσῃ τις τὸ τοιοῦτον, ἐὰν ἔκρινεν ἰδίως ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Φράγκα καὶ ἡ βαρώνη εἰσεχώρησαν πλησίον του.

Ἀδυνατισμένος ὑπερβολικὰ μὲ τοὺς ὀσθαλμοὺς ἡμιανοίκτους, μὲ τὸ πρόσωπον πελιδνόν, ὁ κόμης δὲ Ροσεβὲλ ἀνέπνεε θορυβωδῶς, ταχέως, συγκεχυμένα ἐκφέρων καὶ ἄναρθρα παράπονα.

Ἡ Φράγκα ἐπλησίασεν.

— Μπαμπᾶ, τῷ εἶπεν αὕτη γλυκέως, εἶμαι ἐγώ, ἡ κόρη σας μὲ ἀναγνωρίζετε;

Ἡ Ζουανέτα· ἀπὸ γωνίας τινὸς παρετήρει τὴν σκηνὴν ταύτην, μὲ τὸ στῆθος ἀσθμαῖνον καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξωγκωμένους.

Πρὸς στιγμὴν εἶχεν αὕτη ἀποφασίσει ν' ἀναχωρήσῃ προσποιουμένη ὅτι ἐθεώρησεν ἑαυτὴν προσβληθεῖσαν ἐν τῇ ἀξιοπρεπείᾳ της· ἴσως δὲ καὶ ὁ παράδοξος τρόμος, ὃν τῇ ἐνέπνεεν ἡ Παυλίνα, ἦτο λόγος νὰ ἐπιθυμῇ ν' ἀποφύγῃ τὴν παρουσίαν τῆς βαρώνης. Ἀλλ' ἡ περιέργειά της ὑπῆρξεν ἀνωτέρα παντὸς ἄλλου αἰσθήματος, οὕτω δὲ εἰσῆλθεν καὶ αὐτὴ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος, κατόπιν τῆς βαρώνης καὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβὲλ.

Ὁ Χριστιανὸς δὲν ἐφάνη νὰ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς θυγατρός του, διότι τὸ πρόσωπόν του κατ' οὐδὲν πλέον διαφέρον ἀπὸ προσώπου νεκροῦ, παρέμεινεν ἀπαθέστατον.

— Δὲν μὲ ἀκούει, ἐψιθύρισεν ἡ Φράγκα μετ' ἀποθαρρύνσεως, ἀπευθυνομένη εἰς τὴν νονάν της.

— Ὀλίγην ὑπομονὴν ἀπεκρίθη αὕτη. Πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ θὰ ὁμιλήσῃ... Θὰ μετανοήσῃ... Ἄλλως δὲν θὰ ὑπῆρχε θεία δικαιοσύνη εἰς τὸν οὐρανόν.. βεβαίως δὲν θὰ ὑπάρχει.

— Ναδίνα!...

Ἡ κόμησσα δὲ Ροσεβὲλ ἠγέρθη καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν κλίνην.

Ἡ Παυλίνα ἐστράφη καὶ διὰ χειρονομίας τρομερᾶς τὴν ἐσταμάτησεν.

— Ναδίνα, ἐπανέλαβεν πλέον εὐκρινῶς ὁ θνήσκων, ποῦ εἶσαι;

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Παρὰ τὰ Χαυτεῖα, ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἡ ΒΟΙΩΤΙΑ

Ἡ θεραπεία τοῦ γάλακτος εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Τὸ γάλα εἶναι ἡ ἀληθὴς πανάκεια διὰ τὰ παιδιά, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας πάσης ἡλικίας. Ἀναιμικοί, καχεκτικοί, πάσχοντες ἀπὸ παθήσεις τοῦ λαιμοῦ, τοῦ στομάχου, τῶν νεφρῶν, τῶν ἐντέρων, νευρασθενικοὶ ἢ καὶ ἁπλῶς νευρικοί, ὅλοι θεραπεύονται διὰ τοῦ γάλακτος. Τὰ μικρὰ μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας των πρέπει νὰ πίνουν χάριν τῆς ὑγείας των τοὐλάχιστον ἡμίσειαν ὀκὰν γάλακτος τὴν ἡμέραν.

Ἀλλὰ ἵνα τὸ γάλα ὠφελῇ, ἀνάγκη νὰ εἶναι ἁγνόν, ἀρωματικόν, ἄδολον, εὔγευστον. Καὶ τοιοῦτον μόνον τὸ παρὰ τὰ Χαυτεῖα Γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Δ. Βούλγαρη, τὸ ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἡ **Βοιωτία** κείμενον δύναται νὰ προμηθεύσῃ.

Τὸ πρόβατά του καὶ αἱ ἀγελάδες του διαιτῶνται εἰς τὸν Ὑμηττόν. Διὰ τοῦτο τὸ γάλα του ἀποπνέει ὅλον τὸ ἄρωμα τοῦ θυμαριοῦ καὶ ὅλην τὴν γλυκύτητα τῶν ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ.

Τὸ μέλι του ἐπίσης τοῦ Ὑμηττοῦ εἶναι ἀπαράμιλλον ὡς καὶ οἱ λουκουμάδες καὶ ἡ μπουγάτσα, ἣν εἰδικὸς τεχνίτης ἐκ Κων)πόλεως κατασκευάζει. Ὅλα αὐτὰ εἰς τιμὰς εὐθηνοτάτας

ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΕ ΝΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΘΗΡΟΤΗΤΑ

Κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς. Κατὰ δεύτερον εἰς τὸ καλλυντήριον τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης καὶ Ἑρμοῦ τῆς ἀβρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς ὡς τὰ μῦρα καὶ τὰς καλλυντικάς της σκευασίας κ. Κλάρας Στίνη.

Εἶναι τὸ μόνον κατάστημα εἰς τὸ εἶδός του, τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖ τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ χημικὰς τοῦ καλλωπισμοῦ νεωτέρας ἐφευρέσεις καὶ τὸ ὁποῖον διὰ τῶν τελειοτάτων σκευασιῶν ἀποδίδει εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατείαν του τὰ κάλλη καὶ τὴν νεότητα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνηλεὴς πάροδος τοῦ χρόνου ὑποσκάπτει. Οὔτε ρυτίδες πλέον, οὔτε παρειαὶ πλαδαραὶ καὶ κρεμασταί, οὔτε ὀδόντες ἀμαυροί, οὔτε δέρμα ἐξανθηματικόν, οὔτε ὀφθαλμοὶ νεκροί, οὔτε χείλη μαραμένα, οὔτε ἀναπνοὴ δύσοσμος, ἀφ' ἧς ἀρχίσετε νὰ προμηθεύησθε τὰ εἴδη τοῦ καλλωπισμοῦ σας ἐκ τοῦ κολλυντηρίου, καὶ μυροπωλείου καὶ κομμωτηρίου ἐνταύτῳ τῆς κ. ΚΛΑΡΑΣ ΣΤΙΝΗ.

Ἡ κ. Στίνη στέλλει κατάλογον μετὰ τιμολογίου, πρὸς πάντα ζητοῦντα τοιοῦτον ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἢ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐμβαζομένου δὲ αὐτῇ τοῦ ἀντιτίμου παντὸς εἴδους διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀποστέλλει αὐθημερὸν εἰς ταχυδρομικὸν δέμα τὸ ζητούμενον εἶδος.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ
ΘΕΑΝΟΥΣ ΔΑΜΑΛΑ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ εὐαγγελιστρίας. ἄνωθεν τοῦ καταστήματος Π. Γκιώρα

Ἐκτελεῖ μετὰ προθυμίας καὶ ταχύτητος πᾶσαν παραγγελίαν εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικάς. Ἐργάζεται μετὰ χάριτος, καλλησθησίας καὶ εὐσυνειδησίας. Δέχεται πᾶσαν παραγγελίαν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἣν ἐκτελεῖ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας. Προμηθεύει πάντα τὸ ὑλικὸ διὰ πίλους καὶ φορέματα. Πάντα ταῦτα εἰς τιμὰς κατωτέρας συναγωνισμοῦ.

Εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατάστημα ψιλικῶν καὶ ὡραίων ἐξαρτημάτων τοῦ κ. Γκιόρα. Εἶναι ἀληθὲς μουσεῖον τῶν τελειοτέρων λεπτεπιλέπτων ἐξαρτημάτων τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας.

Τρίχαπτα καὶ ταινίαι καὶ χειρόκτια, καὶ περικνημίδες καὶ ὀμπρέλλαι καὶ παίγνια διὰ τὰ μικρά, καὶ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα διὰ δῶρα τοῦ Νέου ἔτους καὶ τέλος πᾶν ὅτι δύναται νὰ στολίσῃ εἰς ἀντικείμενα τέχνης, αἴθουσαν, προδόμους, δωμάτια μικρῶν καὶ μεγάλων. Εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθεται καὶ ἐξαιρετικὴ περιποίησις καὶ ἀβρότητος προσωπικοῦ καὶ τιμαὶ συγκαταβατικώτατα.

ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Βουλῆς παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ ἔναντι τῆς Στρατιωτικῆς Ἑνώσεως.

Πλουσιώτατον εἰς ὅλα τὰ ἴδη τοῦ παντοπωλείου, ἀπὸ τῶν ὡραίων γνησιτάτων βουτύρων, καφέ, ζαχάρεως, ὀρύζης, ὀσπρίων βραστερῶν, ἀγουρελαίων καὶ παντὸς ὅτι δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ καλὴ καὶ οἰκονόμος οἰκοκυρὰ καὶ δεξιὰ μαγείρισσα.

Τὰ βάρη ἄρτια. Αἱ τιμαὶ συγκαταβατικώτατα, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης καταναλώσεως. Ὅλη ἡ Πλάκα ὅλον τὸ πρῶτον τμῆμα τῆς πρωτευούσης ἐδῶ προμηθεύεται τὰ χρειώδη τοῦ ὀψοφυλακείου του. Περιποίησις τοῦ προσωπικοῦ μεγάλη. Καὶ ποιότητες ἐκλεκταί.

Τὸ κατάστημα τοῦτο κείμενον ἀπέναντι τῆς Στραωτικῆς Ἑνώσεως, κατορθοῖ νὰ συναγωνίζεται πρὸς τὸ μέγα τοῦτο κέντρον καὶ νὰ ἀποσπᾷ τὴν μεγαλητέραν τούτου πελατείαν, διὰ τῆς καλῆς ποιότητας καὶ τῆς εὐθηνῆς τιμῆς τῶν πωλουμένων· τὸ συνιστῶμεν θερμῶς.

— Τὸ βλέπετε, ἀνέκραξεν ἡ Ζουανέτα, ἐμὲ ζητεῖ, ἐμὲ πάντοτε ζητεῖ.... Οὐδένα ἄλλον ζητεῖ ποτέ... Α! μάτην κοπιάζετε. Δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσητε νὰ μὲ θελῃ πλησίον του, καὶ νὰναγνωρίζῃ τὴν ἀφοσίωσίν μου, ἐμοῦ τῆς καθ' ὅλον τὸν βίον συντρόφου του.

— Σιωπήσατε, ἀπεκρίθη ἡ Παυλίνα· Ψεύδεσθε, ὅπως πάντοτε, ψεύδεσθε.

Φύγετε ἀπ' ἐδῶ, σᾶς διατάσσω...

Προφέρων τὸ ὄνομα αὐτὸ τῆς Ναδίνας, δὲν καλεῖ σᾶς, διότι τὸ ὄνομα αὐτὸ δεν εἶνε, οὐδ' ἦτο ποτὲ ἰδικόν σας, Ζουανέτα κόρη τῆς Μαχώ.

Λευκὴ ἐκ λύσσης, ἡ κυρία δὲ Ροσεβὲλ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἀναγνωστήριόν της.

— Ναδίνα!.. Ναδίνα!.. ἐπανέλαβεν ὁ Χριστιανὸς διὰ τρίτην φοράν·

Ἡ Παυλίνα ἔκαμε βήματά τινα πρὸς τὴν κλίνην.

— Διὰ ποίαν Ναδίναν ὁμιλεῖτε; ἠρώτησεν.

Διότι τίποτε δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν αὐστηρότητα τοῦ ὕφους, δι' οὗ ἡ Παυλίνα προσβλέπουσα τὴν Ζουανέταν εἶχε προφέρει τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις.

— Τί νὰ ἔμαθεν;... Τί νὰ ἔμαθεν;... Θεέ μου! διελογίζετο ἔντρομος ἡ κρεολή. Μὲ τὴν ἄκραν νοημοσύνην της, μὲ τὰς σχέσεις της, μὲ τὰ ἄπειρα χρήματα, τὰ ὁποῖα διέθετεν ἡ γυνὴ ἐκείνη, τί πλοροφορίας κατώρθωσεν ἀράγε νὰ συλλέξῃ;

Ἐνῷ τοιαῦτα ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὴν, σταγόνες ἱδρῶτος ἀνέβλυζον εἰς ἑκάστην ρ ζαν τῆς κόμης της, καὶ κατέπεσεν καθισμένη εἰς ἀνάκλιντρον τοποθετημένον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δωματίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως ἠδύνατο καὶ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ πᾶν ὅτι συνέβαινε, ἢ ἐλέγετο πέριξ τοῦ θνήσκοντος.

Ἡ Φράγκα καὶ ἡ βαρώνη εἶχον λάβει θέσιν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Χριστιανοῦ.

Ὥραί τινες διέρρευσαν, θανάσιμοι, βραδεῖαι ἀγωνιώδεις. Ὡς φρουροὶ παρασυλάττοντες ἐν σιωπῇ καὶ ἀκινησίᾳ τὴν προσέγγισιν τοῦ ἐχθροῦ, οὐδεὶς ἐσάλευεν ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἐκείνῳ δωματίῳ Σιγὴ θανάτου ἐβασίλευε, διακοπτομένη μόνον ὑπὸ τοῦ τόνου τὶκ-τὰκ τοῦ ἐκκρεμοῦς καὶ τοῦ διαλείποντος ρόγχου τοῦ θνήσκοντος.

Τέλος πάντων οὗτος ἀνεκινήθη πως εἰς τὴν κλίνην του. Ἡ Φράγκα καὶ ἡ κυρία Γιακῶδσεν ἦσαν ἤδη ὄρθιαι. Λέξεις συγκεχυμέναι, ὧν ἦτο ἀδύνατον νὰ διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς, διὰ τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία θὰ ἐφαίνετο ἤδη εἰς τὸν ἀγωνιῶντα, ὡς ἡ φωνὴ, ἤτις πέραν τοῦ τάφου θὰ τοῦ ἐζήτει λόγον μετά τινας στιγμὰς καὶ θὰ τὸν ἔκρινεν διὰ πάσας τὰς πράξεις τῆς ζωῆς του.

— Ναδίνα, σύζυγός μου! ἐκάλεσεν ὁ Χριστιανός.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ Παυλίνα, τὴν Ναδίναν τὴν σύζυγόν σας, ἐκείνην τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωσεν ὁ εὐεργέτης σας, ὁ δὸν Ζοζέ! τὴν μητέρα τῆς Τερέζας καὶ τῆς Φράγκας τί τὴν ἐκάματε;

Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι λάμψις λογικοῦ διαφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ θνήσκοντος, τοῦ μέχρι τοῦδε ἀναισθήτου.

— Τερέζα, Φράγκα, ἀτυχεῖς μικραί.

— Διεποάξατε ἔγκλημα φρικτὸν εἰς τὸν βίον σας, ἐξηκολούθησεν ἡ Παυλίνα μετὰ τῆς ἰδίας ἐπισημότητος. Διὰ τῆς καταχθονίου ἐπιδεξιότητος τῆς συνενόχου σας, κατωρθώσατε νὰ διαφύγετε τοὺς ὄνυχας τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, ἀλλ' ἤδη ἤγγικεν ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ σᾶς κρίνῃ ὁ θεός Πρὶν ἢ παρουσιασθῆτε ἐνώπιον τοῦ ὑπερτάτου ἐκείνου κριτοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἐκφεύγει, δέν θέλετε, ἐξομολογούμεναι ἤδη τὰς ἁμαρτίας σας, νὰ ἐλκύσητε τὴν ἐπιείκειάν του;

Παχέα δάκρυα κατέρρεον ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τοῦ ἀγωνιῶτος. Εἶχεν ἀκούσει, εἶχεν ἐννοήσει!

Εἰς τὴν γωνίαν εἰς ἣν ἡ θέλησις τῆς Παυλίνας τὴν εἶχε περιορίσει ἡ Ζουανέτα ὀρθία, ἠλλοιωμένη, μὲ τὰς φλέβας τοῦ μετώπου ἐξωγκωμένας ὡς νὰ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ διαρραγῶσιν, ὡμοιάζε πρὸς πάνθηρα, καθ' ἣν στιγμὴν ἑτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τῆς λείας. Α! ἐὰν ἠδύνατο νὰ τὸν πνίξῃ διὰ τῶν χειρῶν της τὸν παράλυτον ἐκείνον ἐσχατόγηρον, ὁ ὁποῖος πρὶν ἢ παραδώσῃ τὴν ψυχήν του εἰς τὸν διάβολον, θὰ τὴν κατήγγειλεν ἴσως. Μετὰ πάσης εὐχαριστήσεως θὰ ἐπετάχυνε τὴν ἐπικειμένην λύσιν, πρὶν εἴπῃ λέξιν τινὰ ὁ κόμης.

— Μέγα τὸ ἔγκλημά μου, ἐψιθύρισε τέλος ἐπιπόνως, βραδέως ὁ κόμης δὲ Ροσεβέλ.

Ἡ Φράγκα ἀνεσκίρτησε μέχρι τῶν μυχιαιτάτων αὐτῆς. Μ' ὅλα τὰ κατὰ τὸ παρελθὸν προαισθήματά της, μ' ὅλας τὰς ἀναμφισβητήτους ἀποδείξεις, ἃς εἶχεν ἀποκτήσει κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἠδύνατο ἴσως νὰ διατηρῇ ἀμφιβολίας τινὰς εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της.

(ἀκολουθεῖ).